

בג"צ 317/96 - אלישע פלג נ' ממשלת ישראל ו-13 אח'. תק-על 96(1), 403.

לתקציר - מאגר סביר

בג"צ 298/96

בג"צ 317/96

אלישע פלג (העותר בבג"צ 298/96)

1. זלמן שובל (העותרים בבג"צ 317/96)

2. ח"כ יהושע מצא

נגד

1. ממשלת ישראל (המשיבים בבג"צ 298/96)

2. כנסת ישראל

3. ראש הממשלה, ושר הבטחון

4. שר החוץ

5. שר הפנים

6. שר התקשורת המדע והאומנויות

7. שר המשטרה

8. יושב ראש הכנסת

1. יו"ר ועדת המשנה המשותפת של ועדת (המשיבים בבג"צ 317/96)

החוקה, חוק ומשפט ועדת החוץ

והבטחון של הכנסת - ח"כ חגי מירום

2. יו"ר הכנסת - ח"כ שבח וייס

3. שרת התקשורת - ח"כ שולמית אלוני

4. רשות הדואר

בבית המשפט העליון בשכתו כבית משפט גבוה לצדק

[14.1.96]

לפני השופטים ג' בד, י' קדמי, ד' דורנר

בקשה למתן צו-על-תנאי וצו-ביניים

עו"ד אלישע פלג - בשם העותר בבג"צ 298/96

פ ס ק - ד י ן

השופט ג' כך

1. עיקרי שתי העתירות הנדונות, אותן שמענו במאוחד, מתייחסים לנקודות הבאות:

(א) המשיבים מתבקשים להראות טעם מדוע לא ימנעו את קיומן של הבזירות "למועצה הפלסטינית ולראיס", במידה והן מבוצעות על-ידי מתן אפשרות לפלסטינים תושבי ירושלים, שאינם אזרחי ישראל, להצביע באמצעות תיבות הממוקמות בסניפי דואר במזרח ירושלים.

על ההסדר האמור סוכם בין ממשלת ישראל והרשויות הפלסטינאיות במסגרת הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה, שנחתם בושינגטון ביום 28.9.95 בין מדינת ישראל לבין "ארגון השחרור הפלסטיני".

(ב) כמו כן מבקשים העותרים סעדים אשר באמצעותם יימנע המשך תהליך החקיקה בכנסת של הצעת חוק יישום הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (סמכויות שיפוט והוראות חקיקה) (תיקוני חקיקה) התשנ"ו-1996.

זאת בעיקר בשל האמור בסעיף 14 לאותה הצעת חוק, בו נאמר כדלהלן:

"על אף האמור בכל דין רשאי שר התקשורת להורות לרשות הדואר לתת את השירותים הדרושים לביצוע התחייבויות המדינה לפי סעיף VI לנספח II להסכם (הכוונה להסכם הנ"ל מיום 28.9.95, ג' ב'); שר התקשורת יקבע את התמורה שהמדינה תשלם לרשות הדואר בעד השירותים שניתנו לפי סעיף זה".

(ג) טענתם המרכזית של העותרים היא, כי בהסדר האמור, המאפשר למעשה לכ-4,400 תושבים פלסטינים למסור את קולותיהם בסניפי דואר באיזור ירושלים, וכן בהצעת החוק האמורה, יש משום פגיעה בריבונות ישראל על ירושלים, וכן יש בהם משום סטייה מהאמור בסעיף 1 לחוק יסוד: ירושלים בירת ישראל (להלן: חוק יסוד ירושלים), הקובע לאמור: "ירושלים השלמה והמאוחדת היא בירת ישראל".

(ד) טענת העותרים היא, כי אין בכוחה של חקיקה רגילה לבטל או לשנות חוק יסוד, ועל כן חייבת הכנסת להימנע מלדון בהצעת החוק האמורה ובמיוחד בסעיף 14 הנ"ל הכלול בה.

2. אין אנו מוצאים כל יסוד לעתירות אלה, וזאת במיוחד לאור השיקולים הבאים:

(א) ההסכמים בין מדינת ישראל והרשויות הפלסטיניות, הידועים בכינוי "הסכמי-אוסלו", על השלבים השונים שבהם, הינם הסכמים במישור המדיני, אשר אין בית המשפט נוטה להתערב בביצועם וביישומם.

(ב) כל חוק רגיל של הכנסת יתפרש במידת האפשר באופן התואם את קביעותיו של חוק יסוד, ואינו עומד בסתירה לו.

(ג) אין אנו מוצאים, תוך הפעלת כללי ההגיון ונסיון החיים, כל ניגוד בין ההסדר המוצע, המאפשר למספר אלפי תושבים פלסטינים בירושלים למסור את פתק ההצבעה שלהם בסניפי דואר בירושלים, תוך הפיקוח

והשליטה במקום של רשויות ישראל, ובין עובדת הריבונות של ישראל בירושלים ובאמור בסעיף 1 לחוק יסוד ירושלים.

ד) האמור בסעיף 14 להצעת החוק, המאפשר ביצוע ההסדר המוצע באמצעות סניפי דואר אחדים בירושלים "על אף האמור בכל דין", אינו עומד בסתירה לחוק יסוד או לעקרון חוקתי אחר כלשהו.

ה) בצדק מזכיר גם בא-כוח המשיבים, כי כאשר פנה העותר בבג"צ 298/96, עורך-הדין פלג, אל ראש הממשלה בפועל דאז, מר שמעון פרס, בנושא הנדון, הוסבר לו על-ידי היועץ המשפטי במשרד ראש הממשלה, במכתב מיום 12.11.95, כי אין המדובר בהצבת קלפיות במתכונת המקובלת בבחירות, אלא בהסדרים מיוחדים שיאפשרו משלוח של פתקי-הצבעה ממספר בתי דואר בירושלים, וכי אין בכך משום פגיעה בריבונות ישראל.

בכל זאת הוגשו העתירות הנדונות רק עתה, ימים ספורים לפני קיום הבחירות, וכאשר הכנסת עומדת לדון בימים הקרובים בהצעת החוק, המיועד לתת להסדר האמור אף גושפנקא חוקית מלאה.

3. אשר על כן החלטנו לדחות את העתירות.

ניתן היום, כ"ב בטבת תשנ"ו (14.1.96), בנוכחות באי-כוח הצדדים.